

I.

Minulost

Zabouchla za mnou dveře. Zvuk podpatků na plovoucí podlaze pomalu odezníval ... Já se ani neotočil a skákal schod po schodu, furt dolů. Bylo mi dobře, cítil jsem klid. Jako vždycky, když to za něco stálo. Kdesi za něčími dveřmi mě vyháněl pes. Anebo byl možná jen smutnej – taky mu asi chyběla fenka. Kolikrát jsem už podlehl tomu vábení? Nesčetněkrát ... A nesčetněkrát jsem zalitoval. Hořkost ruský rulety. Jednou za čas prostě narazíš na nižší kvalitu. Low level. Peníze jsem alenikdy moc neřešil – a nešlo o to, že bych si to mohl dovolit, házet těma šustivýma papírkama kolem jako spratek ... Prostě jsem je nikdy nepochopil. Možná nepřijal? Kolega lobbista z korporátu vždycky říkal, že peníze vymysleli Féničané. Ti největší starověcí obchodníci. A mudroval, že za peníze si štěstí nekoupíš, dostaneš za ně ale svobodu – a ta může ke štěstí vést ... Jo, principiálně jsou asi prachy dobrý. Nechci praktikovat barter a směňovat tunu rejže za půlku kozy jako někde v Laosu. Ale sere mě, jak moc velkou moc v tomhle světě představují ... jak rozhodují o pravdě. O všem. A jasně že mě štve, že jich nedokážu vydělat víc.

Dneska to za něco stálo. Vystříkal jsem se jí krásně na kozy a rázem se proměnil v neviňátko. Ukázala mi jedničku. Když je forma, tak se daří ... je to jako ve fotbale. A nemůžeš to naplánovat.

Miloval jsem, jak překvapený vždycky byly, když jsem je jemně otíral ubrouskem ... a pak dalším. A ještě dalším. Miloval jsem to uvolnění – ona splněný další úkol, a třeba i s bonusem. Já – další zářez. Zářez do mého černého srdce.

Vyběhl jsem na vzduch, prosycený smíchovským smogem. Tenhle pražský distrikt mi vždycky přišel zlej. Kde jinde potkáš za bílého dne na ulici kedry, co kálej uprostřed silnice? Možná na Žižkově, to asi jo ... Směřoval jsem chytit tramvaj. Zpátky do práce. Přemýšlel jsem, co jsem plácnul šéfový jako alibi pro moje krátký intermezzo: prej že přijdou na kontrolu plynu. Ts! Já bych spíš potřeboval na kontrolu k sexuologovi. K psychologovi ... Anebo ideálně k sexuální koučce, to je teď moderní.

Tahle kočka – říkala si Victoria – byla na roztrhání. Těžko, přetěžko se k ní dostat ... Mladá modelka, co studuje marketing na VŠE. 172 cm, 51 kg. Prsa č. 3. 90-60-90. Opálená kočička se vkusným tetováním na rameni ... a takováhle bohyně si musela pronajímat svůj malej chrám na špinavým Smíchově, kde s kámoškou směňovaly radost za radost. Měla radost z peněz; škola jí nebavila a absolutně nezajímala. Já měl radost z toho, jak brutálně kouří. Jak krásnou růžovou prcinku má ... Píchala s takovou sebejistotou a arogancí ... Alfa samička.

Letní nálada, letní vzduch. Letní výstřihy a opálený, bronzový stehna. Neměl jsem dost ani po pořádný akci, moje pozornost se roboticky přeorientovala na nejbližší objekt s konturami, který zapadá do mého schématu. Schématu, kterej mi

vtisknul někdo dovnitř do hlavy. Nebo něco ... Ale neměl jsem na to, jít nějakou sbalit jen tak. Abysme se náramně dobře pobavili, jak se říká už ve Švejkovi. Na to potřebuješ sex-appeal a sebevědomí – o nějakým cashi ani nemluvě. A já byl spokojenej ve svý bezpečný baňce. V práci dostanu dvacku: osmičku nechám za nájem, osmičku za jídlo ... a zbytek? Zbytek padne na zábavu. Šukání – na jistotu. A zvyk je železná košile ...

Těžko hledat v nitru jádro romantika, když je zasypaný takovým nánosem. Čím víc jich bylo, tím víc se moje srdce obalilo prázdným vakuem. Někdy jsem si musel šáhnout na hrudník, jestli vůbec bije, protože jsem ho absolutně necítil. Ale ten adrenalin, to vzrušení ... k nezaplacení. Stejně jako zkušenosti. Jo, mám už zkušenosti ... že se třeba každá může zbláznit, když se jí vycákáš do vlasů. Tam končí veškerá legrace... pokud samozřejmě nepřiplateš, že jo ...

Vibrace! Zvedám telefon a mívám ostatní tvrdý, apatický pohledy všemožnejch entit kolem.

„Zdary, Majkle. Wtf?“

„Cards today? Brčko? Beero?“

„Musím zpátky do worku. Prca mě to,“ nastupuju do smradlavý električky na Smíchovským nádraží.

„Jasný. Takže v sedm ve Woodoo!“

Každej máme svoje rituály. Je to pozůstatek z doby, kdy dávaly řád a jistotu v nebezpečnějším, ale míň chaotickým světě. Relikt minulosti. Já dneska nevidím jistotu, ani řád ...